

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XI., číslo 7.

červenec 2005

Obsah: L.Lopraisová, Jsme jedno, **Poselství bílého roucha:** Bl.Benedikt XI., E.Lopourová, Lásku velké vody neuhasi, fraB., **DUCH INTERNETU** (5), E.Lopourová, Déšť, sv.Jan Kolínský z Gorkumu, E.Lopourová, Já jsem déšť, J.M.Veselý, **Tajemství Hory sv.Klimenta** (14), E.Lopourová, Dům, bl.Jakub z Varazze, L.Lopraisová, Rozhovor, bl.Česlav, E.Lopourová, Protiklady, **B.,K nejvyššímu cíli** (13), E.Lopourová, Simeon, ctih.Bartoloměj de las Casas, Hymnus, bl.Augustin Fangi, E.Lopourová, Svatost měsíce, bl.Jana z Orvieta, E.Lopourová, Sestra, **Brněnská akademie duch.života ct.Patrika Kužely OP** (6), Eva Lopourová, Ladislava Lopraisová, Zprávy

**Svatý Cyrile a Metoději, patroni Evropy,
orodujte za nás**

+++

JSME JEDNO

Z jednoty vycházíme.
V jednotu se navracíme.
Není potřeba záplava slov

abys věděl – cítil – znal nás.
Ty víš,
jak touží naše srdce po Tobě.
Ty víš,
co jsme prožili
a proč jsme udělali co jsme udělali.
Vezmeš nás do své nekonečné náruče
Ty víš
a ODPOUŠTÍŠ.
pohladiš něžně naše srdce
zhojíš rány
prozáríš Láskou.
Stačí se Ti jen odevzdat.
Lásko díky.

Ladislava Lopraisová

+++

Poselství bílého roucha

7.července

Milá duše,

vycházím z Trevisa. Moje máti je chudá pradlena v dominikánském klášteře. A já, Mikuláš Boccasino, se za naši bídu nestydím. Aspoň mi to nedělá žádné obtíže, když ve svých čtrnácti letech přijímám bílé roucho Otce Dominika a slibuji vedle čistoty a poslušnosti též chudobu. Po dalších čtrnácti letech studia se přede mnou otevírá úžasná cesta ve službách Kristových. Nejprve řídím řád v duchu Otce Dominika, až do doby, kdy mě papež Bonifác VIII.jmenuje kardinálem. Později jsem zvolen do čela Církve jako Benedikt XI. Daří se mi dosáhnout míru mezi Francií a papežským úřadem. Tím, ale ještě víc, kvůli mé horlivosti v hlásání Krista jako Dárce lásky a pravého pokoje, mi lidé ukládají o život. Proto mě už po osmi měsících odvolává Pán ze svých služeb v čele své Církve a bere mě k sobě. Nepřátelé se přepočítávají, protože tady mohu sloužit Pánu a chválit ho ještě lépe.

Tvůj bratr Benedikt XI.

+++

LÁSKU VELKÉ VODY NEUHASÍ

A řeky ji nezaplaví

Její pramen

Když pouští protéká

Místo aby ztrácel

Na síle nabývá

A přitahuje vyprahlé

Kdo z něj pijí

V oázy se proměňují

A kdyby jejich srdcem

Prošly karavany

Tu zeleň nezničí

Osvěžením je jenom pro ty

Kdo najdou klíč

Zrakem sluchem chutí hmatem

Čichem nezakusíš nic

Lásku uvidíš

Však sám zůstaneš pln temna

Pětkrát umřít musíš

Pak v tom světle

smyslům nepřístupném

Než víra v jistotu se promění

(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

DUCH INTERNETU (5)

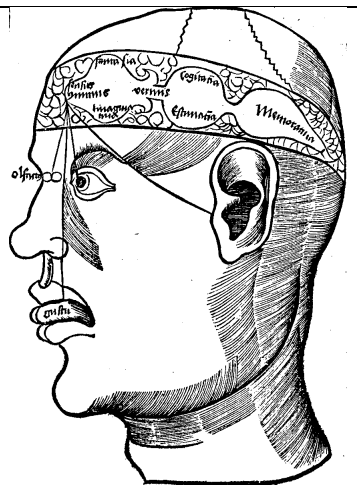
Duchovně-mravní rysy uživatele internetu.

Když používáš INTERNET k šíření informací, hled' v sobě spojovat zaujetí pro šíření radostné zvěsti Nového zákona, dále pro výchovu všech účastníků, pak pro zpravodajskou činnost, posléze pro zábavně-odpočinkový úkol, konečně pro organizátorské poslání INTERNETU.

V praxi jsou v INTERNETU nejvíce rozšířeny následující tři typy. Typ, který upřednostňuje organizátorskou úlohu INTERNETU. Klade důraz na INTERNET jako nástroj usměrňování a organizace veřejnosti ve smyslu plnění politického programu, hospodářských úkolů, atd. Dále typ zaměřený na zpravodajství, zavalující příjemce množstvím zpráv, ve kterých vynikají senzační události, odhalení a aféry, týkající se soukromého života významných osobností, zločinnosti, atd. Konečně typ jednostranně zaměřený na zábavně-odpočinkovou úlohu INTERNETU se snadno podřizuje nízké úrovni vkusu mnoha příjemců.

Krystalizace podobných typů je důsledkem toho, že se zapomíná na to, že INTERNET není jen technika, nýbrž patří do výchovy a stejně tak je i součástí radostné novozákonní Informace. Proto soustavně věnuj pozornost výchově uživatele INTERNETU (Inter mirifica, II/15).

Rozhodující rys tohoto kultivujícího působení tvoří tvoje osobní duchovně-mravní a estetická vyspělost účastníka. Ta je sjednocujícím činitelem tvých vědomostí a znalostí. Pro své zvláštní, ve vzdělání sebeobnovující působení zaujímáš vedle duchovní osoby jako vychovatel (nejen učitel, nýbrž i jako publicista, autor či správce HSP, včetně INTERNETU) hlavní místo v rámci skupiny zvané "intelligence. Tvým podstatným rysem je být správcem, obhájcem a šířitelem duchovních hodnot ve světě. Nejde o tvé trpné osvojené vědomosti, znalosti a dovednosti, nýbrž také o činnostní důsledky

tohoto vzdělání. To, co tě s ostatními uživateli INTERNETU a jiných prostředků šíření radostné NZ Informace spojuje, je **tvé kulturní poselství**. Nezapomeň, že slovo „kultura“ se odvozuje od slova „kult“, úcta k Bohu.

Kultura jako duchovně významové prostředí světa je nesporná hodnota pro všechny inteligentní tvory na světě a současně jejich potřebou.

Tvé poslání jako příslušníka inteligence je podnětně, tvořivě a vůdcovsky vytvářet v Církvi a s Církví duchovní atmosféru světa, bez níž inteligentní tvor i přes svou inteligenci duchovně a mravně upadá, dále ji spravovat a organizovat, tedy zajišťovat proudění duchovních hodnot ve všech místech světa, a být jejich nejintenzivnějším příjemcem a uživatelem. Tvé poslání tedy není jen v trpném osvojování si kulturních hodnot, nýbrž především v kulturní tvořivosti. Význam tvého zduchovňujícího působení (tvorba kulturních hodnot a uskutečňování jejich oběhu ve společnosti), kolem něhož se přirozeně krystalizuje skupina inteligence, spočívá v tom, že jde o činitele docela jiné povahy, než je třeba politická moc, majetek, rod. Jestliže většina účastníků pouze nebo převážně udržuje a spotřebovává danou kulturu, pak ty jako představitel inteligence vytvářeš a rozhojňuj nové hodnoty podle vyššího, nadpřirozeného vnutnutí.

Tvoje vůdčí úloha: Ačkoli jsi jako představitel inteligence hospodářsky a společensky postaven na stejnou úroveň s jinými hospodářskými profesemi, přece jen tím, že vytváříš duchovní hodnoty a provádíš jejich sociální cirkulaci, že v jejich jménu organizuješ části v celek, sjednocuješ vůle a sceluješ rozumové soustavy, zaujímaš vůči všem ostatním kulturně řídicí a vůdčí pozici. Tato pozice však pro tebe znamená především **službu**. Společnost nemůže být trvale organizována ve jménu hmotných statků, nýbrž duchovními hodnotami a hmotnými statky jen do té míry, pokud se podřizují a dávají do služeb duchovních hodnot. Jako duchovní vůdce vystupuj v podobě tvůrce hodnot, ale i v podobě apoštola a propagátora.

Jestli se má dít pokrok, pak je to především tvůj úkol napomáhat tomu, aby vědecká pravda došla uznání a podpory u všech ostatních, a to právě tak, jako pravda víry, protože mezi nimi není rozpor. Právě na tobě záleží, aby vědecky podložená víra zvítězila. S Boží pomocí a pak i s využitím INTERNETU a jiných vymožeností hromadných sdělovacích prostředků osvěcuj ostatní tak, aby se v nich zakořenila radostná novozákonní Informace, rostla a přinášela hojnou úrodu. Tak se podle velké vize Teilharda de Chardin vskutku začne vytvářet zvláštní zářivá a hřejivá „atmosféra“ naší „Modré planety“ Země, jako její zcela jedinečná a v celém vesmíru neopakovatelná plazma. Vždyť Původce všechno stvoření přichází zachránit všechno inteligentní tvorstvo a posvětit celý svět právě přes tuto malou planetku.

I když máš znamenité vymoženosti techniky, jako je INTERNET, nepočítej s tím, že to půjde snadno. Máš silné odpůrce. Tvým odpůrcem dávný lhář a

jeho sluha - demagog, jehož působení se pohybuje v rovině iracionálna, pseudovědecké pověry a ateismu.

Jako představitel inteligence můžeš naplnit své poslání duchovně-tvořivé, duchovně-distribuční, duchovně-cirkulační a organizační právě proto, že jsi sám nejintenzivnějším příjemcem a uživatelem duchovních hodnot, zvláště svátostí. Dále proto, že při svém vedoucím působení nespoleháš jenom na sebe, nýbrž na Boží milost. Nemůžeš vytvořit nic ani hmotného ani duchovní ho bez přijímání svátostí. Nemůžeš mít správné měřítko, vytrvalé odhodlání a bezpečné postupy a metody pro činnost duchovně rozdělující, cirkulační a organizační bez náležitého prožívání a zhodnocování svátostí, a bez důkladného vyzkoušení celého tohoto procesu a opravdového, přesvědčivého osvědčení na svém vlastním životě. *fra B*

+++

DĚŠŤ

Tisíce bubeníčků

Se snáší k zemi

A každý chce hrát

Všichni chtějí bubnovat

Kdo dopadne dřív

Na střechu

Na skořápku ořechu

Na list

Na chodník

Oprýskaný obrubník

Hrají co možná ve chvatu

Kapelník ví

Jak orchestr dobře zní

Když každý hraje své

Vesele si bubnuje

A všichni přitom vítězí

(<http://eva.lopourova.sweb.cz>)

+++

9.července

Milá duše,

pocházím z Kolína nad Rýnem. Náš Pán si mě odděluje pro následování našeho Otce Dominika. Nato mě posílá do Holandska. Tak tu spravuji faru v Hoornaru na ostrově Voovre v jižním Holandsku. Jenže odpůrce našeho Pána nespí. A tak se brzy asi devatenáct naši bratři a kněží ocitá za mřížemi. Jejich těla jsou uvězněna, a prožívají hrozná muka od fanatických kalvínů. Jenže jejich duše trpí ještě víc.

Nemohu je tam nechat strádat bez Těla Páně. Tak se za nimi vypravuji. Jdu v přestrojení. Podávám ji svátosti, aby nezoufali, nýbrž trpěli pro Krista a všechno snesli. A vskutku - třebaže jejich těla zakoušejí strašná mučení, oni sami prožívají blahoslavenství.

Plním svůj úkol duchovního pastýře - neopouštím svěřené ovečky, ani když je rozhánějí a ničí vlci. Sám ovšem mám v patách neblahý stín kalvínské policie. Sotvaže na mě doléhá naplno tento stín, slyším d'ábelský výsměch při mém dopadení. Snaží se mě zlomit napřed trýzněním těch, pro které tu obět' postupuji. Jenže já se na ty, kalvínské fanatiky, kteří mě trýzní a vraždí mé svěřence, nezlobím. Odpouštím jim a mám na paměti spásu duší také těchto zběsilých kalvinců. Odvlékají mně i ostatními spoutanými křesťany do Brille sur la Meuse. Modlím se za své svěřené duše, nyní zkoušené vládcem světa prostřednictvím kalvinců. Modlím se však i za spásu těch holandských kalvinců. Posmívají se našemu Pánu, hanobí jeho proměněné eucharistické Tělo, urážejí mne samého, řeholníka a kněze Kristova. Chťejí nás donutit zavrhnout učení svaté víry o eucharistii. V krajním ponížení nezapomínám na své kazatelské poslání. Tak hlásám Krista eucharistického. Oslovuji každého z nich zvlášť: Bratře, jako tvůj tělesný život vyžaduje hmotnou potravu nejen ke vzrůstu velikosti tvého těla, ale i k zachování přirozenosti těla, aby se kvůli neustálým rozkladům nerozpadlo a nezanikla jeho síla, tak potřebuješ v duchovním životě zase duchovní potravu, již se tvé znovuzrození ve ctnostech zachovává, i rostou.

Je to vhodné, aby Ti tyto duchovní účinky byly předány ve viditelné podobě, pod způsoby oněch věcí, jaké běžně užíváš v tělesné výživě. Takové jsou chléb a víno. Proto se Ti tato svátost podává pod způsoby chleba a vína.

Uvaž, milá duše, že jinak se připojuje zrozený k rodičímu a jinak potrava k vyživovanému v tělesných věcech. Není přece zapotřebí, abys byla po zrození připojena ke zrozenému co do podstaty, nýbrž pouze co do podobnosti a působení. Potřebuješ však, aby se potrava k tobě vyživované připojila co do podstaty. Proto, aby tělesným znamením odpovídaly duchovní účinky, připojuje se k Tobě tajemství vtěleného Slova jinak ve křtu, jenž je duchovní znovuzrození, a jinak v této svátosti eucharistie, jež je duchovní potravou. Ve křtu je přece vtělené Slovo obsaženo pouze dle síly. O svátosti eucharistie platí, že jej obsahuje dle podstaty. A ježto se dokonání Tvé spásy děje utrpením a smrtí Krista, při níž je oddělena jeho Krev od Těla, podává se Ti odděleně svátost Těla Páně pod způsobou chleba a Krev Páně pod způsobou vína, aby tak bylo v této svátosti připomenuto utrpení Páně. Tak se naplňuje, co Pán praví: "Tělo mé vpravdě jest pokrm a krev má vpravdě jest nápoj" (Jan 6,56).

Posmívají se mi a jeden přes druhého se překřikují: Jak začne být pod touto svátostí pravé Kristovo tělo?

S klidem vysvětluji, že není možné, aby to nastalo místním pohybem Kristova těla. Jinak by z toho plynulo, že by přestal být v nebi, kdykoli se tato

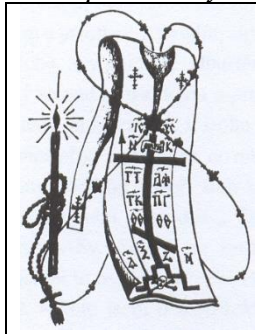
svátost koná. Kromě toho o by se současně nemohla konat tato svátost, leda na jednom místě, protože jediný místní pohyb končí u jednoho cíle. Místní pohyb nemůže být okamžitý, nýbrž vyžaduje čas. Jenže proměna nastává v posledním okamžiku pronesení slov. Proto tedy, že platí, že pravé Kristovo tělo začíná být v této svátosti tím, že podstata chleba se převede v podstatu Kristova Těla a podstata vína v podstatu jeho Krve.

Kalvínci řvou: Nesmysl! Podstata chleba trvá současně s podstatou Kristova Těla v této svátosti! Anebo se podstata chleba převádí v nic! Odpovídám: Z obojího přece plyne, že Kristovo tělo v této svátosti nemůže započít být jinak, než místním pohybem.

Ještě ani nedomluvíme o milosti Nejsvětější Svátosti, ustanovené naším Pánem jak pro naši spásu, tak i pro spásu duší těch fanatických kalvínů, a už přichází Boží milost k naší oslavě v jejich sevřených pěstech. Před mými zraky prolévají krev mých svěřených oveček. Odpouštím těm zběsilcům. Prosim Pána, aby jim nepřičítal tento hřích. Modlím se za jejich obrácení a žehnám těm Kristovým nepřátelům.

Na to mě urážejí jako kněze. Vysmívají se mému kněžství. Snaží se nás hrozným mučením přinutit zavrhnout učení o svátosti kněžství. Tak jim pokojně vypravujeme o svátosti kněžství.

A ty, kněžou, snad zajistíš, že se tajemná proměna chleba v Tělo Páně zařídí právě tady? Blázne!

Odpovídám jim, že každý úkon je přiměřený působícímu. Proto se udělování uvedené svátosti děje přes viditelného člověka, vybaveného duchovní mocí. Důvod toho se však může přijmout odjinud. Vždyť ustanovení svátostí i účinnost jejich působení pochází od Krista. o něm přece praví Apoštol: "Kristus miloval Církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem" (Ef5,25-26). Je též jasné, že náš Pán nám dává svátost svého těla a krve při večeři a

ustanovuje (Mt 26) její přijímání. Protože Kristus Církvě odnímá svou tělesnou přítomnost, ustanovuje si jiné služebníky pro udělování svátosti věřícím. Proto svěřuje učedníkům posvěcování svého těla a krve, když říká: "To čiňte na mou památku" (Lk 22, 19).

Všechny svátosti Církve dokonává sám Kristus. Právě on to je, kdo křtí. On to je, kdo odpouští hříchy. On je opravdovým knězem, který se obětuje na dřevě kříže. Jehož mocí se tělo na oltáři každodenně posvěcuje. A přesto, že nechce být tělesně se všemi věřícími, volí si služebníky, aby skrze ně uděloval tyto svátosti věřícím. Ze stejného důvodu, že chce Církvě odejmout svou tělesnou přítomnost, svěřuje někomu, kdo by byl na jeho místě, péči o celou Církev. Proto před Nanebevstoupením říká Petrovi: "Pas ovce mé" (Jan 21, 17), a před utrpením: "Ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím" (Lk 22,32),

a jemu samému slibuje: "Tobě dám klíče království nebeského" (Mt 16, 19), aby se prokázalo, že se moc nad klíči odvozuje od něho k zachování jednoty Církve.

Kalvínci zuří: Odmítáme poslušnost a podřízenost Petrovi! Neuznáváme římského papeže za pastýře celé Církve! Tak se kalvínci ještě víc zatvrzují proti papeži jako pravému nástupci svatého Petra. Jeden přes druhého na mne řvou: Zavrhní už konečně i ty učení o papežském primátu! Marně na mě křičí svou zlobu.

Kde končí božské důvody na podporu papežského primátu, tam nastupuje hrubé násilí. Odpouštím jim, že mě trýzní a ubíjejí.

Poslední slova pro jejich požehnání už jen chroptím. Přesto, že posledním dechem vydechnu po boku svých druhů mučedníků chválu Páně, stále a ještě důrazněji hlásáme jeho slávu a žehnáme Ti navěky.

Tvůj bratr Jan Kolínský a bratři mučedníci

JÁ JSEM DÉŠŤ

Jak úzko je mi

Že nedonesu vláhu k zemi

Že roztavím se v povětří

Otevři ústa svá

Ať vejdu jimi

Já kapka deště byla jen

Ted' ohněm prozkoušená

Jsem voda i plamen v jediném

Tak lidství s božstvím je

Zasnoubeno v srdci jediném

Děšť a plamen spolu?

Je možné jak Bůh a hříšník

U jednoho stolu

(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA (14)

c) Souhrn závěrů a domněnek

Shrneme-li dosavadní pátrání, dojdeme k těmto závěrům: Podle spolehlivého svědectví vykopávek byl na Hoře sv.Klimenta v cyrilometodějské době kostel. Byl obklopený obydlím, jehož obytné místnosti ukazují spíše na mnišské cely, na klášter. - Historické, psané doklady přímo z cyrilometodějské doby zatím nemáme. Avšak první písemně zachycená tradice pojednává výslovně o kostelu, v němž sv.Cyryl uložil ostatky sv.Klimenta. Z toho vyplývá sice nepřímě, ale nutně, že tam byl i klášter.

To, že by u tohoto kostela a v klášteře u chrámu byla škola, to bylo zatím jen závěrem logického myšlení a tvrzením nejposledněji napsané tradice. Toto tvrzení však zatím není ničím podloženo výslovně ani ve vykopávkách, ani v

psaných pramenech. Je však zajímavé, a podle našeho názoru velmi důležité, že podle J.J.Středovského: " - když sv.Cyril viděl žalostný stav vlasti, vzal spěšně ostatky sv.Klimenta na Velehradě, a zanesl je do kostelíka, který byl krátce předtím založen na hoře..." (Podtrhujeme my). proč je to tak důležité? Ostatky sv.Klimenta byly skutečně nejdražším pokladem sv.Cyrila. Soluňští Bratři je nosili s sebou, a měli je tedy vždy tam, kde sv.Cyril žil se sv.Metodějem a s žáky, a pracoval. "Když přišel na Moravu, přijal jej Rostislav s velikou ctí, shromáždil žáky a dal je k němu do učení", uvádí Život Konstantinův (Život Konstantinův, 15).

A podle dalších vět "Života" se sv.Cyril-Konstantin věnoval převážně vědecké práci - samozřejmě v kruhu svých pomocníků a žáků: "Vbrzku jim přeložil všechn církevní řád a naučil je jitrním a ostatním hodinkám, nešporám, kompletári i mešním obřadům. Boží milost, Cyrilova geniálnost a dobrá vůle Moravanů slavily triumf: "I otevřely se, podle slova prorokova, uši hluchých, aby slyšely slova Písma, a jazyk huhňavých zjasněl..." Myšlenky, hlásané a slyšené v rodné slovanské řeči, pronikaly ušima až do duše o osvěcovaly ducha - modlitba vyslovovaná a zpívaná mateřštinou byla jasným hymnem proti huhňání latinských, řeckých a německých slov. Metoděj žáky "učil spolu s ním" (Život Metodějův, 5).

Toto vyučování se zřejmě konalo na jednom místě a v určité budově. Nechodilo se učit pokaždé do jiného "hradu" a do jiného domu. A žáci i učitelé pravděpodobně bydleli společně, učili se společně se modlit slovanské "hodinky", atd., čili tvořili klášter a školu.

Je však nemyslitelné, že by moudrý a svatý Konstantin odtrhl své hlavní dílo na Moravě od ostatků sv.Klimenta zejména ve válečné, nejisté době, kdy potřeboval Klimentovu ochranu ještě více než v době míru. Jestliže tedy Středovský píše, že Konstantin zanesl ostatky sv.Klimenta do lesů právě z Velehradu, můžeme si být jisti, že spolu s ostatky bývala napřed i Konstantinova "škola" na "Velehradě", pravděpodobně v Sadech - Derfli; ale potom že přestěhoval - aspoň po dobu neklidu - také středisko svého učení tam, kde ukryl svůj "poklad", zdroj své nadpřirozené síly a záruku nebeské pomoci. A klid nenastal tak brzy, mohl sv.Konstantin (spolu se sv. Metodějem a s celou školou) zůstat u sv.Klimenta až do r. 867 či 868: A pak, "když byl čtyřicet měsíců působil na Moravě, odešel vysvětit své žáky." (Život Konstantinův, 15).

V Římě se učitelé i žáci setkali s velikým úspěchem, slovanské knihy byly posvěceny a žáci vysvěceni (Tamtéž, 17).

Když se tedy opřeme o dosavadní zjištění vykopávek při výzkumu v r. 1958 a 1961-62, můžeme si stěhování do chřibských lesů podle zpráv z tradice představit asi takto: Na kopci v lesích byla asi starší tvrz, snad pouhý lovecký útulek moravského krále. Jako první úkryt pro ostatky sv.Klimenta mohla být zamýšlena snad tamní tvrzní kaple. Vždyť moravský král Rostislav byl

hluboce věřící člověk, a jistě tam měl svatyňka. Proto se svatyňka začala upravovat. Současně však sv. Metoděj nahlédl, že zde musí zabezpečit i duši svého díla - ústraní pro rozjímání a nakonec snad i školu a žáky. Proto se k původní svatyňce horečně přistavovala chrámová loď. A původní, menší okruh opevnění se rozšířil o další, větší, aby stačil pro ubytování žáků a učitelů, zkrátka "školy" a nutného hospodářství. Tak dostalo hradisko svou celou velkomoravskou podobu s trojím věncem opevnění (A, B, C), o rozloze asi 8 ha. Toto je ovšem zatím spíše jen pokus o návrh k usnadnění vyjádření vědeckého řešení.

Tvrzení o řádném, slavném pohřbu sv. Metoděje na svatoklimentské Hoře je velmi nedávné a naráží na značné obtíže. "Proložný Život Konstantina a Metoděje" totiž říká, že Metoděj "leží ve velkém chrámě moravském ve stěně na levé straně za oltářem Svaté Bohorodičky..." (Lavrov, Materiály..., s.100; J. Stanislav, Životy slovanských apoštolův, s.88.)

Kostra nalezená R. Čechmánkem (r.1905) a jím prohlášená za ostatky sv. Metoděje, byla-li v kostele sv. Klimenta za hlavním oltářem, musel to být oltář sv. Klimenta, a tedy nikoli Bohorodičky. A kdybychom pro úplné vyčerpání tohoto námětu chtěli pokládat za ostatky sv. Metoděje kostru pod zazděným bočním vchodem do kněžiště, také ta je na levé straně, a opravdu ve stěně, ale není v kostele, ani není za oltářem Bohorodičky. V žádném případě by zde nemohlo jít o řádný Metodějův pohřeb, líčený v proložním zápisu, ať už by se slovo "soborný" chápalo jako "hlavní" (kostel), nebo jako "klášterní" (podle "soboru" u Nitry)...

Hrubý uvádí prospěch Svatoklimentské hory ještě několik náznaků, které sice nemají průkaznost přímých důkazů, ale přece jen jakožto souhra zajímavých shod "nutí k přemýšlení...", zda oba věrozvěsti, vázání svou řeholí a uvyklí mnišskému životu nevybudovali někde na Velké Moravě jakási skromný protějšek maloasijské svaté hory", a zda to nebylo právě na Hoře sv. Klimenta. Zde "mohli soluňští Bratři učit své následovníky povinností kněze a řeholníka v odloučenosti od denního života, v tichu lesa, v místech posvěcených přítomností ostatků sv. Klimenta." (Hrubý, Tamtéž, s.56)

O tom, že svatí Bratři měli nějaké takové zátiší, by i podle Hrubého mohla svědčit také zpráva, že sv. Metoděj přes smrti "se odloučil od všeho hluku a shonu světa, obrátil svou péči na Boha, vybral si ze svých učedníků dva kněze, dovedné rychlopisce, a přehlédli... překlad všech knih Písma." (Život Metodějův, 15)

Věřohodná je dále podle Hrubého i poznámka Středovského, že Konstantin začal stavět kostelík v zalesněné výšině "s povolením krále", neboť tehdy povoloval stavbu chrámu opravdu panovník. A dále říká tradice, že "Rostislav daroval sv. Cyrilu a Metoději lesy ke zřízení kláštera, vymínil sobě toliko honbu." A při třídění kostí zvířat, nalezených při archeologickém výzkumu svatoklimentského hradiska, nebyla tam dosud zjištěna ani jedna

kost z lovné zvěře. Rovněž se mezi nimi neobjevila ani jedna tačí kůstka. To by se dalo vysvětlit tím, že ještě dnes niši na Athosu podle řehole sv. Bazila prý nepožívají masa z opeřenců. (Sáva Chilandarec, Kniha o Svaté hoře Athonské, 1911, s.202; Hrubý, Hr.sv.Klim..., s.54-57.)

A přece je v Chříbech dodnes mnoho lovné zvěře a Slované pěstovali drůbež ve velké míře. A proto se dá po úvaze přijmout závěr Hrubého: "Řada skutečností, náznaků a domněnek nás tedy vede k tomu, abychom hledali na svatoklimentském hradisku u Osvětiman jednu z významných stanic cyrilometodějské činnosti." (Hrubý, Tamtéž, s.57)

K připuštění cyrilometodějského původu kaple nás vede i zasvěcení kaple právě sv. Klimentu, protože staré svatoklimentské kostely jsou dodnes pokládány za spolehlivé stopy přímé činnosti svatých Bratří v naší vlasti. J.M.Veselý OP (Pokr.)

+++

Dům

Střecha je kus modře

Podlaha listí, sníh,

tráva, obilí

A místnosti v domě

Čtyři roční období

Ten dům se staví

znova každý den

je bez dveří a bez oken

Bez postele a bez židlí

dům víry - skromné

obydlí

Dům naděje že vejde

sem

a bude se mnou bydlet

v něm

Sám bude oknem

dveřmi, stolem, židlí

chlebem i vínem

pokrmem

V tom domě víry se

mnou bydlí

V tom domě bud' mi

Životem

(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

13.července

Milá duše,

Možná, že můj odkaz znáš. Je to "Zlatá legenda". Tam zaznamenávám životy svatých a světic. Moderní člověk touží po takovém poznání, které by se dalo zkušeností ověřit. Jenže v životě svatých je mnoho věcí, které kritičtí dějepisci pokládají za neprokázané, protože to známe jenom z legend. Jenže podle původního významu slova legenda je ústně předávaná zpráva, která se má předávat dál. Kdo pod záminkou vědeckosti uznává pouze smysly ověřené údaje a vyhýbá se legendám, nakonec celé dějepisectví zplošťuje a činí dokonale suchým a bezživotným listím. To neříkám jako nějaký samouk, nýbrž jako zkušený profesor bohovědy, a koneckonců arcibiskup janovský. Místo kritických měřítek moderního dějepisectví mě posuzuj raději toho, že u nás doma smírují všechny zneprátené strany, takže se protivníci políbí a přísahají si věčný mír.

ROZHOVOR

Objala jsem strom
a On povídal
jak zrodil se
rostl - plakal
co zim už poznal
a co lét mu pročasalo
paprsky slunce jeho korunu
jak v tichu hovoru
jsme setrvali

dokud nás nutnost
od sebe neodtrhla
naposled pohladila jsem Ho
a na památku vzala si kousek z něho
aby mi vyprávěl
až budu daleko a přitom s Ním
v duchovním objetí
L.Lopraisová

17.července

Milá duše,

jsem polského původu, ale svým blahodárným působením přesahuji rodnou vlast. Po rodičích mám urozený původ hraběte Odrowaze. Studuji v Krakově. Zde také přijímám kněžské svěcení z rukou biskupa Vincence Kadlubka. Brzy poté se stává kanovníkem v Sandoměři.

Nápadná shoda jména mě přivádí do Krakova na dvůr biskupa Iva. Když se náš biskup vydává na cestu do Říma, doprovázím ho. Tato cesta dává směr celému dalšímu mému životu. V Itálii mě strhuje úžasný zjev Otce Dominika. Jsem svědkem jeho zázraku, když vstřísí z mrtvých synovce kardinála Štěpána. Na této cestě se také sblíží s bratrem Jackem čili Hyacintem. Ještě víc se ale sblížíme s Otcem Dominikem a jeho cestou k

dokonalosti. Zakrátko nás přijímají bílí bratři do kazatelského řádu. Nějakou dobu nás zdržují studia na nových řádových učilištích v Bologni a v Paříži.

Potom však nastává doba naší velké mise v Evropě. Roku 1221 se scházejí bílí bratři na svém všeobecném shromáždění. Pro nás z ní vyplývá velký úkol. Vydát se napříč Evropou do rodného Polska, abychom tam hlásali Krista. Vydáváme se tedy domů. Cestou se však pozdržíme v několika velkých městech, které máme na cestě. Ne však nadlouho. Jen tak dlouho, až v každém z těch měst shromáždíme skupinu bratří a sester, ochotných následovat našeho Otce Dominika cestou chudoby, čistoty a poslušnosti k dokonalosti, přijmeme je do řádu, a docílíme s podporou biskupů a šlechty zřízení nového kláštera. Dodnes můžeš sledovat stopy naší mise v městech od Dalmácie, přes Rakousko, Čechy a Moravu, až do Polska. Krátce se zastavuji v Krakově. Odtud se vydávám do Vratislavi. Zakládáme nový klášter a bratři si mě tu volí svým představeným. Nejde jen o to, abychom se tu nějak hmotně uchytili či prostě měli nějaký dům, kde by se dominikáni schovali před nepohodou. Spíše jde o to, aby zde polští biskupové získali ohniska evangelizace, odkud by se radostná zvěst šířila po

celé zemi. Za osm let poté si mě bílí bratři volí do čela všech polských dominikánů. Neposedím však na místě. Jezdím po celém Polsku a zakládám a pořádám nové kláštery, aby byly semeníštěm stupňující se evangelizace Evropy.

Čas od času jezdím také do Čech a na Moravu, abych podpořil zdejší dominikány v jejich bohulibém díle. Zakládáme také nové řádové školy pro duchovní vzdělávání bratří a sester. Věnuji se jejich duchovnímu vedení. Strhuji zde k následování Otce Dominika nejen bratry, ale i skvělé sestry. Třeba v Jablonném se soustavně věnuji urozené paní Zdislavě z Lemberka, jejímž jsem zpovědníkem. Záhy se stává naší terciárkou.

Tak se i v českých zemích a na Moravě prosazuje řád bratří Kazatelů. Tento řád se zdárně rozvíjí všude tam, kde pod vedením Otců biskupů slouží chudým a trpícím. Kdekoli se naopak věnuje vzdělávání učenců pro akademickou dráhu či k opatrování a zajišťování lidských vymožeností a správu různých církevních úřadů, tam strádá a upadá.

Když mám volit mezi úřadem a hlásáním Krista, vzdávám se svého řádového úřadu. Vracím se do Vratislavi. Sloužím tu Bohu v ústraní a skoro úplném zapomenutí od lidí. Jenže právě tímto svým vytráčením se prospívám těm, kdo jsou nejvíce ohroženi. Moje modlitba tím u Boha nabývá síly. Tak se mi daří vyprositi záchranu obyvatel Vratislavi, obléhané tatarskými hordami. Ještě po staletích takto ochraňuji Vratislav před nebezpečím. Tak po zuby ozbrojené hitlerovské hordy zůstávají v místě mého posledního přebývání, v rodné Vratislavi, docela nemohoucí a bezmocné. Nezapomenu však ani na Tebe, jako na každého, kdo o mou pomoc poprosí.

Tvůj bratr Česlav

+++

PROTIKLADY

Mezi nebem a zemí

Mezi soumrakem a rozedněním

Mezi prázdňem a naplněním

Svobodou a podmaněním

Mužem a ženou

Létem a zimou

Mezi úspěchem a pádem

Učitelem a žákem

Mezi nemocí a zdravím

Mezi vzdělaným a prostým

Mezi hříšníkem a svatým

Mezi vodorovným

A svislým dřevem

Křížují se protiklady

Jejich usmíření

Na těle svém

S rukama rozpjatýma

Muž tam přibít platí

(<http://eva.lopourova.sweb.cz>)

+++

K nejvyššímu cíli (13) Zkušený trenér nezklame

Vinným štěpem, připojeným ke svatému kmeni Mého Těla, patříš ke Mně. Tímto naroubováním přestáváš být planou ratolestí, nýbrž smíš nést ušlechtilé

plody. Tímto spojením rozlévám svůj božský život do tvé duše, pronikám ji a dávám jí podíl na svém vznešenější přirozenosti a ušlechtiljším životě. Také ona spolupráce, již odpovídá tvá duše na volání milosti je ovocem této lásky. Je už ovocem Mého působení ve tvé duši.

Vyšší život však v tobě ještě není dovršen. Ještě není tak naprostý, že bych v tobě žil jenom já. To zůstává ideálem tvého života a úsilí o křesťanskou dokonalost. Přestáváš žít jen sám pro sebe, abych v tobě mohl žít já. Tak rosteš do plnosti Mého věku. Protože je tvůj duchovní život účastí na Mém nesmírném životě, tak se už nemůže zastavit. Díky Mně máš schopnost neustálého rozvoje. Přitom ale počítej s různými překážkami, které se ti staví do cesty. Budeš je muset zdolat. Co se ti staví do cesty? Předně už sama tvoje přirozenost narušená hříchem, a pak další hřích. Kvůli tomu tě stále silně láká to, co přízemní, pomíjivé, co se okamžitě vyplácí. Tolikrát ti dávám čekat na odplatu, zatímco svět ti platí ihned, jako svému šaškovi, sotva dotančí svůj výstup.

Vinný štěp tvé duše je ohrožován plísní, révokazem či krupobitím. Proto se nemůže snadno rozrůst v nadpřirozeném životě ve svém určení, ani ze sebe nemůže vydat to ovoce, na které čekám.

Přesto není vyloučen tvůj další postup. Sám přikládám ruku k dílu, jako pravý božský vinař. Tento zásah, třebaže bývá bolestný a hořký, přece jen vychází z Mé lásky k tobě. Nechci, abys zakrňel ve svém duchovním životě. Nechci, aby v tobě Boží dětství uvázlo na tom prvotním stupni, jaký přijímáš ve křtu. Tak chápej Moje slova: *"Ratolesti, jež přinášejí ovoce, Otec pročišťuje, aby vydali více ovoce..."*

Zahradník nepěstuje rostliny jen pro jejich krásný květ a vůni na jaře, nýbrž kvůli ovoci. Jezdec nejede závod samoúčelně, jen kvůli potěšení z rychlosti. Chce dosáhnout cíle a hlavně zvítězit. Tak se ani se ani ty nespokojíš s tím, že neseš vznešený úkol a krásné poslání Mého důvěrného pomocníka. Svým štěpováním chci u tebe docílit především ovoce duchovního života, a to ovoce bohaté, krásné a ušlechtilé.

Proto pečuji o tvůj duchovní rozvoj, protože z tebe, Moje milá ratolesti, vzejde řada jiných ratolestí jako z ratolesti otcovské. Proto tě očišťuji, proto prořezávám tvou přebujelost a dopouštím na tebe zkoušky. Proto působím ve tvé duši příkladem, povzbuzováním, voláním, vniknutím, abych se v tobě rozrostl ve ušlechtilém a vznešeném duchovním životě.

Tato Moje vinařská práce ti obvykle připadá bolestná. Když se mi ale v pevné víře svěříš, uvěříš mi, uvěříš zároveň všemu, co na tebe sesílám, že to všechno zamýšlím z nejvyšší a naprosté lásky k tobě, že jedině Moje opravdová láska bývá tak striktní a radikální, jako je očištné samo Mé svrchované působení.

Očišťuji tě a posvěcuji nejrůznějšími způsoby. Někdy tě volám zevnitř duše, když totiž tebou někdy otřesu, když ti poskytuji v dobré četbě nebo při

čebtě života mých oblíbených světů a světíc prohlédnout ve strašně ostrém světle tvou ubohost a vnitřní prázdnotu. Jindy působím tím, že ti odebirám všechny hračky, se kterými se od mládí těšíš, tak, že kvůli nim často zapomínáš na mne. Tak někdy drasticky strhávám hradby, do kterých se namáhavě uzavíráš. Tehdy ti беру úctu lidí, zbavuji tě hodnotí, kterými tě lidé zahrnují, zbavuji tě výsledků tvé práce a tvorby, protože jsme si na nich příliš zakládáš jako by byly jen tvé. Beru ti to, protože se příliš utápíš v tom, co znamená pracovat pro sebe, pro svou čest a slávu, a ne pro mou slávu Boží. Tehdy ti odnímám to, čím se tak pyšníš a co tě tak rafinovaně, třeba i pod maskou zbožnosti, odvádí ode Mne samého jako tvého Spasitele. Ukazuji ti, že nepotřebuji tvé pachtění, ani tvé shánění. Odmítám tvé oběti, když vidím, že ti to duchovně neprospívá, ale škodí.

Kolikrát se ovšem, ubohý lidský červíčku, rozčiluješ kvůli těmto drastickým projevům Mé svrchované lásky? Rád bys opravil našeho věčného Otce a ukázal mu, kam by tě měl vést, co bys od něho jako od svého Boha očekával. V těchto záležitostech, dovedeš být velmi naivní, jako bych tomu sám nerozuměl lépe než kdokoli z tvorů. Jako bych tě nemiloval víc, než jsi schopen sám sebe milovat. Jako bych nevěděl lépe než ty, co ti slouží právě k dobrému.

Vidíš jenom nejbližší okolnosti a těsně následující účinky. Já však ve své vševědouce a všemohoucnosti objímám a ovládám všechno. Konec konců uspořádávám všechno k příslušnému cíli, který je dobrý. Nakonec všechno skládám tak, aby ti to duchovně prospělo. Proto se svěř Mé péči a práci božského vinaře na sobě. Nejsem žádný inženýr v penzi, který by podle mínění deistů po stvoření světa odešel stranou, aby mohl své dílo jenom nečinně sledovat. Nikdy tě neopustím.

Když se vydáš na cestu k dosažení dospělého přátelství a důvěrné spolupráce se mnou, nejednou by se všechno v tobě chtělo vzbouřit, když ti někde neuznají tvou práci, když se ti tvé dílo kazí, ba když je ti tvé dílo zničeno. Přestaň sledovat jenom ty své zájmy a odlož to měřítko na všechno, které sis kdysi osvojil. Snaž se za vším vidět Mou stvořitelskou, vykupitelskou a posvětitelskou ruku! Dám ti poznat, že mým cílem je tvé poslední štěstí a tvé největší Dobro. Uvidíš, že Můj věčný záměr nemůže nic překazit. Přestaň se zneklidňovat. Svěř se mi a dnes a denně obnovuj své svěření se mi, a skončí tvé úzkosti a stresy. Nic ti nemůže trvale uškodit, když pokojně zůstáváš v Mé ruce. Tobě, kdo Mě miluješ více než sebe, nakonec napomáhají všechny věci k dobrému. Sám se přičiním, aby všechny tvé vytoužené věci začaly k tobě přicházet

Jaký smysl mají všechny tvé zkoušky a bolesti? To, že poznáš ze zkušenosti, jak ubohé jsou stvořené věci, které ti působí jen samé nepříjemnosti.

Tak se tvá vůle osvobozuje od různých marností a malicherností, ve kterých ještě tak často vězíš. Tvé schopnosti se tím vroucněji přivínou ke mně, jenž jediný nedovedu zklamat. Usiluj o duchovní růst a dospělost jako Můj důvěrný přítel a pomocník při spáse světa! Pak ti dám odhalit v bolestech, útrapách a zkouškách nevyhnutelnou školu. Chceš přece a máš dobře rozumět své duši, a také jiným. Ať jsi, kdo jsi, třeba i skvělý borec a přeborník z olympijských her, přesto máš nějakou slabost, bolest, zranění, prostě jsi nějak zatížen a vzdycháš nad nějakou skrytou jizvou. Jako Můj důvěrný spolupracovník, který strádáš tím, co na tebe dopouštím kvůli tvému výcviku, dovedeš chápat hříchem zraněnou lidskou duši. Dovedeš k ní mluvit docela jiným tónem, než jaký znáš ze světa. tvoje útěcha je pak opravdu životná a přesvědčivá. To už není nějaká naučená, ani strojená útěcha. Tvá útěcha je prosycena vlastní bolestí. Tak opravdu víš, kde jedinečně najdeš otcovský dům a útočiště, a pospícháš tam, abys tam setrval v důvěrném naslouchání tomu, co ti říkám. Dopřávám ti poznat z vlastní zkušenosti, že jako svrchované Dobro nemohu přivodit nic zlého, že ve svém všemohoucnosti mohu ze všech tvých ztrát dobrého vyvodit ještě větší dobro.

Ty nemnohé z Mých spolupracovníků, kteří lehce a pohodlně proplouvají životem, a jdou od úspěchu k úspěchu, neboť dovedou v každé době chytit správný vítr, aby se otočili jako povolné korouhvičky, nechávám zapadnout i s jejich snadnými úspěchy. Díla, zasévaná v slzách, v bolesti a nepochopení, však zachovávám, aby přetrvala věky..

Pamatuj, že právě ty patříš k Mému kříži. Od křtu svatého si tě obecně přivtěluji k svému poslání, jež vrcholí v oběti utrpení, bolesti, osamocení a smrti. Proto když se Mi chceš dokonale připodobnit a ze svého přidat k oné oběti, s níž jsi tak spojen a jejímž jsi služebníkem, trpělivě snaž se právě tuto určitou bolest a tento konkrétní kříž, dané zkoušky, únavu a nemoci, protože tě připojují k Mému utrpení, které ti ve větě zpřítomňuji ve mši svaté.

Vyžaduji tvé nejtěsnější spojení se mnou a chci to především od tebe, který máš uskutečňovat toto spojení v jiných. Chci tě mít hodně hlubokého, abys byl ostatním příkladem a cestou. Pracuji v tajemných hloubkách. Proto tolikrát otřásám tvou duši a dávám jí tolikrát zhořknout všechny radosti a všechno, čím se těšíš, abych si tvou duši přitáhl jedinečně pro sebe.

Ostatně jsem ti vždycky nesmírně blízko, když se jedná o bolest. Právě ve zkouškách jsem s tebou. Divíš se ještě, proč jako hospodář ořezávám svůj vinný kmen? Aby ses dokonale podobal Mému kříži. Všechny větve a výhonky jsou osekány až zbývá trám, který pokorně nesou celou Kalvárii. Tak i tobě zůstávají jenom dvě břevna, abys na ně mohl být napnut - bolest a láska. Jsi napínán na břevno bolesti, abys vyrostl kolmým břevnem lásky až ke mně. Dávno před tebou jsem napjat na břevně bolesti. Nejenom na kříži, nýbrž už v getsemanské zahradě zakouším bolesti a muka opuštěnosti tebe, Mého

nejdůvěrnějšího z důvěrníků.. A přece nakonec dovedu říci: "Nikoli má vůle, ale tvá vůle se staň!"

To je víc než pouhá odevzdanost do Mé svaté vůle. Věřím si, protože jsem, který jsem, a důvěřuji našemu společnému věčnému Otci, že jeho vůle je nejlepší. To je poučení pro tebe, abys nevolal resignovaně: "Buď vůle Tvá!" a myslel si, ať už se děje co děje. Raději volej v plné dětsky důvěřivé a přátelské oddanosti ke každému očišťování tvého životního vinného kmene: "Já ti věřím, Pane! Já vím, že ty to se Mnou dobře myslíš, lépe, než Já sám dovedu domyslet!" Oddej se Mi, jako dítě se oddá a spočine v rodičovské náruči, protože ví, že jedině tam je v bezpečí. Když jsi takto u Mne, jsi v nejtěžších protivenstvích, pokořeních a zkouškách zajištěn bezpečněji, než kdybys byl beze Mne v sebevíce uspokojivě vyhlížejícím pokoji, klidu a blahobytu.

Ostatně, jako Můj pobočník v duchovním boji, se nemůžeš ohlížet na nějaký šrám utržený v šarvátkách. Nemysli si, že vládce světa snese, abys jen tak pohodlně a bez rizika odváděl jeho věrné. Jeho pomsta je hrozná a krutá, ale Moje láska je mocnější. Láska je vždy mocnější než nenávist. A Moje prozíratelná Láska dovede i takových křížů použít, aby tě očistila, povznesla a posvětila, totiž vyšším způsobem zušlechtila. Stačí ti být jen trochu učenlivý k tomuto Mému vyššímu působení v tobě. Otevři mi své srdce, naslouchej lekcím, které ti dávám v a kříži pro očištění tvé duše.

S tímto trpným očišťováním však vždycky spojuj očišťování aktivní. Bolestí a opuštěností, zkrátka utrpením zakoušíš, čeho se máš vzdát. Proto se s chápavým srdcem a dobrovolně vzdej toho, o čem víš, že by tě to zdržovalo na cestě k cíli, ke mně. Tak se v tobě tvoje tělo dokonaleji podrobuj vyššímu životu tvé duše, který do tebe vštěpuji a k němuž tě proměňuji, když tě roubuji na svůj vinný kmen.

Z lásky k Mému i tvému věčnému Otci pochází Moje těsná spolupráce s ním na tvém vykoupení a spáse uprostřed ostatních. Ovoce Mé lásky zvláště k tobě uprostřed všech ostatních lidí a spolu s nimi je tvé zrození pro vyšší život s mnou, který nikdy neochabuje ani neslábne. Je to dětství zaměřené dál než jen k tomu, abys byl za ruku veden jako nedospělý, ani abys byl jen mým služebníkem. Je to dětství směřující k dosažení dokonalého přátelství a důvěrné součinnosti se mnou, jako jí dosahuje tvoje společná panenská Máti. Jako ona řekni i ty své "Staň se!", a skloň svou šíji před veškerým očišťováním potřebným, aby se mohla rozrůst tvá láska ke mně, abys mohl tím silněji přitáhnout ostatní k této lásce. Kdo nic netrpí, neumí milovat a nikoho milovat nenaučí. B. (Pokr.)

+++

SIMEON

Já - tvůj Bůh

Budu tě milovat

I pak

Až celé tvé tělo

Bude sténáním

Jsem plné vrásek

A bolesti
Ty stáří své
A já - tvůj Bůh
tvé srdce uslyším
Jsi čistý jako

Chlapec
Simon
S očima jiskrnýma
A Bůh dá ti poznat Svého
Syna

(<http://eva.lopourova.sweb.cz>)

+++

17.července

Milá duše,

spatřuji světlo světa v Seville léta Páně 1474. Jako devatenáctiletý jsem svědkem návratu Kryštofa Kolumba z Nového světa do Španělska. Touha po poznání cizích krajů, po zbohatnutí a dobrodružství mě žene do světa. Dávám se najmout jako žoldněr do vojska. Jako dvacetiletý voják se dostávám na Haiti dva roky po objevení Ameriky Kryštofem Kolumbem. Místo žoldu mi však velitel přiděluje několik Indiánů, aby mi sloužili jako otroci.

Váhavě je zkouším použít k práci. Jsou slabí, podvyživení a náchylní k nemocem. Ostatní Španělé na to nedbají a krutě s domorodci zacházejí, nejenom nelidsky, nýbrž hůř než se zvířaty. Konečně se rozhoduji - propouštím "své" Indiány a stávám se jejich ochráncem a obhájcem. Zanedlouho slyším Boží volání, že svým krajanům, ale i domorodcům nejlépe posloužím jako kněz.

To je moje první obrácení. Dávám se v Americe do studia teologie. V šestatřiceti letech dosahuji kněžského svěcení.

Moje první vystoupení na kazatelnu však šokuje všechny španělské kolonisty. Pranířuji jejich bezohlednost a krutost. Odvažují se kázat o tom, že Indiáni jsou právě tak lidmi jako Španělé, a že také kvůli nim umírá Kristu na kříži, aby se také Indiáni stali Božími dětmi. Ztrácím zbytky těch přátel ve vojsku nejen pro má slova, nýbrž i kvůli tomu, že všem, kdo utiskují Indiány, odmítám ve svátosti smíření dávat rozhřešení. Řada katolických duchovních se proti mě obrací zády. Od začátku svého vystoupení nacházím útočiště a podporu jedině u dominikánů. Prožívám své druhé obrácení. Přijímají mě mezi sebe. Noviciát konám v Americe. Ve svých devětačtyřiceti letech vystupuji poprvé na kazatelnu v bílém rouchu.

Kvůli těmto strašným poměrům v Novém světě, odplouvám do Evropy. Podávám o všem přesné zprávy Svatému Otci. Snažím se získat další misionáře pro Nový svět. Fakticky se stávám prvním apoštolským nunciem. Celkem za svého života podstupuji plavbu mezi Evropou a Amerikou sedmkrát. Léta Páně 1552 píše španělsky spis "O utiskování Indiánů". Moje plány na dosažení

zákazu útisku Indiánů žalostně selhávají. Setkávám se s mnoha odpůrci, s pomluvami, se zradou, se zbabělostí u těch, od kterých očekávám porozumění a pomoc.

Léta Páně 1527 se stávám převorem kláštera v Puerto del Plata. začínám psát "Dějiny Indiánů". V tomto roce odmítám nabídku jednoho indiánského kmene, abych se stal jejich náčelníkem. Získávám tam však nové zkušenosti. Po návratu do rodné Sevilly léta Páně 1544 přijímám biskupské svěcení. V mé diecézi mě však lid přijímá dost chladně. Odmítám totiž udělovat rozhřešení každému, kdo vlastní indiánské otroky a krutě s nimi zachází.

Poslední plavbu do Španělska podnikám léta Páně 1547. Potom píši řadu spisů, jako "Apologii" a pojednání o Peru. V roce 1566 píši Svatému Oci Piu V. žádost, aby utlačovatele Indiánů exkomunikoval z Církve. Bůh mi žehná dlouhým životem. Odvolává mě ze světa v madridském klášteře 17.července léta Páně 1566.

Tvůj bratr Bartoloměj de las Casas

+++

HYMNUS NA BOHA STVOŘITELE VIRACOCHU

„Ó, Viracocho, vládče vesmíru,
Muži nebo Ženo, ty, jenž plodíš, tvoříš všechno kolem, v pokoře
Tě prosím.

Skrýváš se mým očím?
Nejsem snad Tvým synem?
Ve výšinách, v hlubinách,
na zázračném trůnu,
vyslyš moje prosby.

Tvůrče světa, tvůrče lidí,
nejvyšší náš pane!
Nesnesou už moje oči,
že Tě nevidí.
Hledáme Tě v širém světě,
kde snad žiješ,
v hloubkách moří, kde snad sídlíš.

Kdybych jen Tě mohl poznat,
kdybych jen Tě mohl spatřit,
pak bych Tě i pochopil.
Snad bys popatřil i na mne
a vzal mě'
do své ochrany...

24.července

Milá duše,

pocházím z Bielle v Itálii, kde vstupuji mezi dominikány v době strašného mravního a duchovního úpadku. V patnáctém století se naše kláštery mění v pouhé noclehárny bez duchovního života. Někdy dokonce nejde ani o noclehárny, nýbrž jen útočiště zvrhliků, trávících celé noci opilstvím a mnoha hříchy. Vstupuji tam však kvůli cestě dokonalosti Otce Dominika a jiných svatých a světic. Nedbám na to, jak si počínají ostatní, nýbrž důsledně plním Stanovy našeho řádu. To by však bylo málo. Celý život trávím ve službě bližním - pečuji o nemocné, zpovídám hříšníky a hlásám Krista. Jistě si říkáš: "No, a co je na tom zvláštního? Plníš jenom své povinnosti." Přesně to si myslím i já sám. Přesto mě Pán obdařuje milostí uzdravovat nemocné, ba i křísit plačící matce mrtvé a ještě nepokřtěné dítě. Kdekdo mě kvůli tomu obdivuje. Proto mě představený na mou žádost posílá do kláštera v Benátkách, kde mě nikdo nezná. Ani Tobě se tímto svým vzkazem nevnucuji, nýbrž jen připomínám, že i ty máš své povinnosti k Božímu řádu, který Pán vtiskuje i do Tvé přirozenosti. Na cestě k svatosti potřebuješ řád a řád potřebuje Tvoje svědectví.

Tvůj Augustin Fangi

+++

SVATOST MĚSÍCE

Svatost měsíce
Kulatý pecen chleba
V ubrouscích mraků
Pro ty kdo hladovějí
Po kráse

V měsíční záři
Skrytá je Boží zář
V měsíční tváři
Boží tvář
Která je odpovědí
Co On co my

Nebe už není světské
a měsíc profánní
chrám už nemusí být svatý
Záleží na tom
Kdo jsi ty
Nechci ti vládnout
Chci tě milovat
Ty ve mně a já v tobě
Máme vytrvat
Než uslyšíme
"Pojď a vejdi služebníku
věrný
v radost Pána svého."

(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

24.července

Milá duše,

někdy Ti připadá život jako strašný a prostomyslný koloběh, ale když Ti řád pomůže objevit jeho hluboký vnitřní život v Bohu, stane se pro Tebe jedinečný a neopakovatelný. Potom i můj život prosté švadleny a terciářky přináší jistě

obohaceni nejen mě, nýbrž celému řádu. Přicházím na svět v rodině chudého toskánského rolníka. Od malička jsem však sirotek. Vydělávám si na živobytí prací vlastních rukou.

Později se o mne uchází mnoho ženichů, kterým se zdám být dost pohledná. Kolik potíží s tím zakouším! Moji příbuzní na mě v té věci hodně naléhají. Inu, chtějí mě vidět zaopatřenou. Jenže zapominají, že se toužím zcela dát Bohu. S pomocí Boží tedy překonávám tyto obtíže. Záhy přijímám bílé roucho jako terciářka řádu Otce Dominika. Neumím číst ani psát, ale mám víru a žiji z ní. U nás v Orvietu je při klášteře a kostelu svatého Dominika hodně terciářek. Jenže já se nejraději stahuji do ústraní své malé světničky. Denně odcházím do služby, protože dobrá švadlena je k pohledání. Jinak si mě nikdo příliš nevšímá, a já mám svatý pokoj pro Krista.

Lidé z Orvieta pramálo vědí o tomto mém tajemném a skrytém životě. Hledají mě, jen když mě potřebují: "Kdo nám pohlídá děti? - Kdo nám pomůže ošetřovat nemocné? - Kdo nám ušije svatební šaty? - " Nikdy neodmítám. A ještě vyslechnu jejich nářky, poradím, posloužím, povzbudím je a hlavně jim uprostřed každodenního koloběhu přinesu radost a lásku. Někteří i zneužívají toho, že se neurazím, ani když mi vynadají, ale já jim to odpouštím. Jak potichu žiji, tak potichu odcházím. Teprve, když odcházím za naším Pánem, sledují mnozí, jak jim chybím. Přesto i pak pomáhám všem, kdo přicházejí prosit na můj hrob. Proto mě bratří dominikáni stěhují do kostela svatého Dominika, takže jsem i po smrti tam, kam během života směřuji. Přimlouvám se i za Tebe. Kéž najdeš tuto cestu věčné dokonalosti!

Tvoje sestra Jana z Orvieta

+++

SESTRA

Z nitra které věří ve
mně
Plynou proudy vody
živé
Pij dcero život ze mně

Z tvých ran budu
nejdřív
uzdravovat jiné
Pak se i tvá rána zcelí
Až vykonáš co má
služebnice vykonat

Svou sílu chci dát skrze
tebe
Studně vyhloubená
vodou z nebe
Nebudeš nikdy vyprahlá
Nebudeš nikdy na dně

Bud' sestrou putujících
Ať v hloubce studně
Poznají mě

(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

Brněnská akad.duch.života ct.Patrika Kužely OP (6)

5. Pátý stupeň modlitby: MODLITBA KLIDU

První modlitba doopravdy nadpřirozená a mystická čili čtvrté příbytky Hradu v nitru .

Poslední období modlitby usebranosti připravilo duši na Můj pronikavější vliv, jenž se projeví v modlitbě klidu.

Sv.Terezie staví klid proti modlitbě činné usebranosti. Je to modlitba okoušení Mne proti modlitbě duchovních uspokojení. Je to "druhá voda nebeská" proti "první vodě nebeské": (Život, 11., 14., 15.)

"Uspokojení" mají svůj počátek v tobě a cíl v Mně, kdežto "okoušení" vycházejí od Mne a projevují se ve tvé duši.

Modlitba klidu je prvním oddílem na ryze mystických cestách, vyznačujících se vyřazením nebo omezením činnosti mohutností.

Nezdá se, že by tehdy mohutnosti duše byly sjednoceny se Mnou, nýbrž jen že jsou jako omámeny a zaraženy divy, jež se jim naskytují. (Hrad v nitru, 4. příb.)

V tomto stavu musí být naše vůle nějak sjednocena s Mou vůlí.

V této modlitbě tedy ustává činnost rozumu, neboť duše se ocitá u samého pramene této nebeské vody. Rozum nechápe nic, co se děje. Zdá se mu, že vyloučený a těká na všechny strany, protože neví, čeho se zachytit, zatím co vůle zůstává tak sjednocená se Mnou, že nese tuto roztržku velmi bolestně. Musí tím však pohrdat, neboť by ztratila své blaho, kdyby se tím zabývala. Ať nedbá rozumu a zcela se oddá objeti lásky. Sám ji poučím, co má činit - pokořovat se a děkovat.

Ze strany duše začíná trpnost a musí být vždy úplnější až k vynikajícím stupňům modlitby. Tato zaraženost mohutností však neznamená "nečinnost" mohutností. Je to prostě okamžitá neschopnost užívat svou sílu na jiný předmět, než k jakému jsou upoutány Mým vlivem. Je to okamžitá neschopnost působit jiným způsobem, než jaký jim určuje Můj vliv. (Pokr.)

+++

KONTEMPLACE

Měsíc se usmívá
On ví
Noční obloha
V tobě se prostírá
Stříbřitá hladina
Odráží tvář
Srpem tmu požala
Čísi ruka
Není víc v tvé moci

Než nechat očistit se nocí
Pak přijde mír
A v jediné chvíli
Kde jen srpek byl
Kulatá tvář měsíce
V tvém srdci svítí
Přátelstvím dorostla
A v něm nic nechýbí

6. Šestý stupeň modlitby: MYSTICKÉ SJEDNOCENÍ PROSTÉ, POLOEXTATICKÉ – Moje návštěva jako nebeského snoubence, připravující božské zasnoubení. Páté příbytky Hradu v nitru .

Sv.Terezie pojednává obširně o čtvrtých příbytcích, kde se nachází modlitba klidu, protože do nich vchází mnoho duší. Málo však je těch, kteří dojdou dále. Příčina toho, že nejdou dál, není u Mne. Když už ti dávám tak velikou milost, neustávám ti štědře přidávat novou, pokud se jejímu přijetí nebráníš svou nevěrností. (Hrad v nitru, 4. příb., kap. 3)

Tato modlitba, kterou ti sv.Terezie líčí pod označením "třetí vody" (Život, 16), je mezi klidem a úplným sjednocením. Všechny mohutnosti zároveň jsou pod nadpřirozeným vlivem. Jsou zaujaty Mnou. Činnost smyslů však není pohlcena a zachovává určitou volnost činnosti.

Nemysli si, že tato nová modlitba je nějaké dřímání jako předešlá; říkám dřímání, protože v modlitbě Mého okoušení a klidu se zdá, jakoby duše ani úplně nespala ani úplně nebděla, nýbrž podřimovala. Zde naopak duše usíná, úplně usíná pro všechny věci světa i pro sebe. Po krátkou dobu sjednocení je jako zbavená všeho vědomí, a, nemohla by na něco myslit, i kdyby chtěla. Proto nepotřebuje úsilí na vyloučení činnosti rozumu ani na vyloučení činnosti lásky. I když se úkon lásky dostaví, neví o tom, neví, že miluje, ani že něco chce. Konečně je jako úplně mrtvá pro věci tohoto světa, aby víc žila pro Mě. Je to smrt, protože duše necítí a je jako mimo vše, co by mohla působit v žaláři těla. Tato smrt je sladká, protože duše, ač dosud nezbavená pozemské zátěže, zdá se je odhazovat, aby se těsněji sjednotila se Mnou. Její rozum by chtěl poznat něco z toho, co se v ní děje. Ale nedostane se k tomu, zůstává úplně vyloučen. Má-li ještě nějakou sílu, nemůže se pohnout navenek. Leckdy někdo tak hluboce omdlí, že se zdá mrtvý. (Hrad v nitru, 5. příb., kap. 1) (Pokr.)

+++

RÚT

Rút u nohou Boaze
Prosím
Zastaň se mě Pane
Cípem své milosti
Přikryj mou nahotu
Můj hřích
Smiš cokoli žádat

Smiš cokoli chtít
Neboť zastal ses
Mé bídy dřív
Než já osamělé Noemi
Když v Moábu v skrytu srdce
povolals mě ve svůj lid
(<http://eva.lopourova.web.cz>)

+++

7. Sedmý stupeň modlitby: ÚPLNÉ MYSTICKÉ SJEDNOCENÍ, EXTÁZE, DUCHOVNÍ ZASNOUBENÍ – Šesté příbytky Hradu v nitru .

Úplné mystické sjednocení označuje sv.Terezie jako čtvrtou nebeskou vodu. Od prostého nebo úplného sjednocení se liší ještě úplnějším povznesením do Mne a naprostým zbavením smyslů. Je provázeno

mimobřádnými milostmi:, jako jsou vidění, zjevení, božské doteky. Jsou to zvláštní jevy extatického stavu a patří do jiného řádu milostí. Pokračuji ve svém volání tisícovým způsobem s nesmírnou dobrotou a jemností při ústní modlitbě. Při pouhé usebranosti prozrazuji svou přítomnost líbeznou vůní, pronikající celou tvou duší. Za jiných okolností jsou to slova, která se ti hned zdají přicházet zvenku, hned jako by povstávala na dně tvé duše. Jindy jsou to obrazná nebo rozumová vidění.

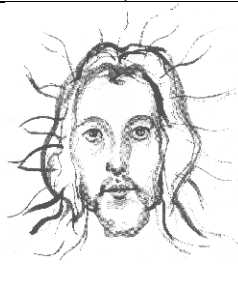
Když se tvé duši dostane těchto extází, často jí odhaluje některá svá nebeská tajemství. Tato rozumová vidění jsou tak vznešená, že pro ně ve své duši nenacházíš výrazy. Buď si jist, že tím, že jedním s duší jako se svou nevěstou, ukazuje jí částku říše, kterou dosahuji svým Křížem.

Je to skutečně období zasnoubení. Jako nebeský Snoubenec vytrhuji tvou duši, neboť kdyby užívala smyslů, snad by zemřela, kdyby se viděla tak blízko takové Velebnosti. Jde tu o skutečné vytržení, nikoliv o tvé slabosti, které bys tak snadno považoval za extáze. Sleduj některé podoby toho vytržení.(Hrad v nitru, 4. příb., kap. 2)

Je to předně pouhé vyloučení smyslů. Povstává z Mého slova, na které si duše vzpomene, nebo které mnohdy uslyší, aniž by se zrovna modlila. Tvá duše pak je zcela uchváćena a obnovena, a smí zbožně věřit, že jsou jí odpuštěny hříchy. K takto očištěné duši se přibližují podivuhodným způsobem, jehož tajemství dávám poznat jen málokomu.

Pak je prudší vytržení. Tvé duši se zdá, že je vytržena z těla a úplně vložena do Mých rukou, a já unáším, kam se mi líbí. I kdyby se Mi zalíbilo sebeděle jí udělit pokoj, duše neví, co se s ní děje.

Konečně je vzlet duše. Někdy je tvá duše zachváćena náhlou a prudkou silou, že je vyzdvížena s takovou rychlostí, takže hlavně zpočátku zakouší veliké zděšení. Tato síla je tak veliká, že se duši zdá, jako by ji skutečně oddělovala od těla. Přesto však osoba neumírá, i když na několik okamžiků neví, zda její duše oživuje tělo, nebo nikoliv. Zdá se jí, že je v úplně jiných končinách než je běžné. Vidí tam světlo tak přesahující lidské, že by k němu nedospěla, ani kdyby celý život užila slučováním různých prvků k jeho dosažení. (Hrad v nitru, 6. příb., kap. 5)

V těchto vytrženích se dostává tvé duši velmi hluboké poznání tří věcí - poznání Mne, jenž podle míry, jak se zjevují, dávám duši dokonalejší pojem své velikosti, dále poznání sebe a hluboký pocit pokory při pouhé myšlence, že ty, tvor, čirá nízkost proti Mně, Původci takových divů, se kdy odvážil ho urážet a ještě se opovažuje k němu vzhlížet, a konečně k poznání smyslu úplného pohrdnutí všemi pozemskými věcmi kromě

těch, které by mohly přispět k tvé službě Mně, tak velikému a přesažnému.

Jakkoli vznešená je tato modlitba a sjednocení duše se Mnou v těchto mystických vytrženích je tak úzké, tvá duše se musí stále zabývat rozjímáním tajemství Mého života, smrti a Zmrtvýchvstání. Mysli na svaté a svěťce. Chraň se vědomě vzdalovat od Mého svatého člověčenství! Jsem ti pramenem všeho dobra a lékem proti všemu zlu. Jsem tvá životní Cesta a ty nemůžeš dojít k našemu společnému věčnému Otci jinak, než skrze Mne. Když vidíš Mne, vidíš také Otce. (Pokr.)

+++ TEMNOST

Zásluhami Boaze ochráněna

**Jde obnažená od všech
Od každého utrpení**

Rút cizinka

Už poznala

**Cestou zdobí svůj plášť v barvě
noci**

Břímě iluzí odložila

Hvězdami moci

Její milovaný spí

Kterou láska má

Na humně Boaz odpočívá

Hvězdami odvahy

Zastánce duše mé – Kristus

Mezi tím měsíc velký grep

Cíp jeho pláště odkrývá

Dozrál do podoby té noci

a k nohám uléhá mu

Ovoci rozhodnutí

Víc už nic Jen čeká

Úplněk

Bohu Izraele uvěřit

Neboj se Rúť

Rút jsi má duše

Dala jsi mi najíst svých

V noci modlitby

Skutků v odevzdání

Jen vírou vedená

Svých modliteb v doufání

Nemá již žádné sny

Olejem lásky nohy pomazala

Jen odhodlání

A utřela je věrností

Do tmy víc a víc ji noří

Za milenci jsi nechodila

(<http://eva.loupourova.sweb.cz>)

+++

8. Osmý stupeň modlitby: PŘETVOŘUJÍCÍ SJEDNOCENÍ - Duchovní manželství. Sedmé příbytky Hradu v nitru ,

Když se Mi zlíbí udělit tvé duši tuto vzácnou milost božského manželství, tak ji uvedu do tohoto příbytku, který není jako ostatní ve vyšší části duše, nýbrž v jejím nejdůvěrnějším středu. Nespojuji se s tebou takovým způsobem jako ve vytržení. Tehdy byla duše slepá a nemá jako svatý Pavel v den svého obrácení. Nyní ve ti své dobrotivosti chci sejmout šupiny s očí, abys viděl, třebaže zvláštním způsobem, a chápal něco z toho, co ti dopřádám.

Někdy se ti zjevují jako Nejsvětější Trojice v zářivém oblaku, zahalujícím jejího ducha. Síla podivuhodného zjevení působí, že rozumíš, jak tyto tři

Osoby jsou jedna jediná podstata, jediná moc, jediné vlastnictví. Takže to, k čemu se upínáš víro, skoro chápeš svým názorem.

Potom se ti sděluji ve třech svých božských Osobách. Mluvím k tobě a ty chápeš slova Mého evangelia, že k duši, která Mne miluje a zachovává Moje přikázání přijdu s Otcem a s Duchem Svatým.

Prosté sjednocení si můžeš přirovnat ke dvěma svícím, které jsou si tak blízko, že vydávají jediné světlo, avšak mohou být od sebe oddáleny. Je jako plamen, knot a vosk, tvořící jednu svíci, avšak mohou se oddělit a být každý zvlášť.

Sjednocení duchovního manželství je hlubší. Je to, jako když voda prší s mraků do potoka nebo nádržky a tam se spojí s jinou vodou tak, že je už nelze ani oddělit ani rozeznat vodu s nebe od vody pozemské. Je to také, jako když se potůček vlévá do moře a tam úplně zmizí. Je to konečně, jako když světlo vniká do místnosti dvěma okny a jeho zpočátku rozdělené paprsky se uvnitř slévají v jediné světlo. Sv.Pavel se snaží vyjádřit toto podivuhodné manželství, které předpokládá v duši milost sjednocení, slovy, že kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch (1 Kor 6,17).

Konečně, po tvém duchovním zasnoubení se Mnou nejednou nastává rozejití, a rovněž po sjednocení se Mnou. Ale v duchovním manželství zůstává tvá duše se Mnou stále v jednom středu.

Jsou tři podstatné složky duchovního manželství: hluboké nazírání na Mne, dále sjednocení se Mnou, přetvořující a zbožšťující tvou duši, konečně trvalé sjednocení, rovnající se utvrzení v milosti.

Když vstoupí tvá duše do tohoto manželství, tak už neupadá do prudkých vytržení stavu zasnoubení. Extáze a vzlety ducha nastávají zřídka. Konečně místo abys ve své duši toužil po svém umrtvení kvůli patření na Mne, stáváš se velkým apoštolem. Jen si nemysli, že tě chci krmit sladkými útechami. To by byl omyl. Nejznamenitější milost, jakou ti mohu na zemi dát, je učinit tvůj život podobný Mému pozemskému životu.

Víš, jaký nejmilejší pokrm Mi můžeš nabídnout? Jestliže tvá horlivost všemi sobě přístupnými prostředky bude ke Mně přivádět duše, aby dosáhly spásy a pak Mi věčně pěly chválu. (Hrad v nitru, 7. příb., kap. 4)

Všechny stupně modlitby, od prosté ústní modlitby až k mystickému sjednocení duchovního manželství, směřují tedy k apoštolskému životu jako ke svému cíli, k vrcholu, kde se rozvineš, záříš, vábíš pozornost duší, získáváš je pro zájmy Mého království a napomáháš k jejich spáse. (Pokr.)

+++

Slova

Slova se někdy plíží světem
jindy zas hlomozí neurvale

dokáží pohlédit po bolavé duši
a pak někde jinde zraní

jsou pokladem i zbrání
vypráví příběhy ze života
a nebo pohádky a fantazie
kde příšera milá ožije

milostný příběh plný romantiky
a nebo omšelá vypovídají na
náhrobku
kdo tu žil.

+++

Zapomněla jsem

Na cestě k tobě mě čekala
rozlehlá a široká voda.
Nevěděla jsem ,jak k tobě přijít.
Zapomněla jsem,
že jsi tu pro mě vždy
a byla jsem sama.
Peklo stravovalo moji duši
a najednou ty jsi přišel.
Šel jsi přes tu vodu.

Otevřel jsi svoji náruč
a přijal mě.
Naplnil svou láskou,
něhou,
milosrdenstvím.
Díky.
Říkám ti prostě díky,
protože není možné
vyjádřit svou vděčnost.

+++

Umřelo svědomí

umřelo na nezáměm
Oni přestali se ptát
kam vlastně My všichni jdeme
Umřelo svědomí
na přepych

na chuť mít čím dál víc
a nevědět a neslyšet
o hladu a utrpení nic
Umřelo svědomí
Zbylo tu Já a holé nic

+++

Temná noc se rozprostírá

a světlo modlitby
Tě vyvádí na cestu Boží.
Láska Tě do své náruče zve.
Tak pojď – volá na Tě
„Miláčku můj,
pojď ke mně
ať v klidu- radosti

můžeš spočinout.
Ty , který slyšíš můj hlas
otevři srdce své
ať mohu jej naplnit
mou nekonečnou LÁSKOU,
která odpouští
a nikdy se nepovyšuje,

vždyť všichni rovni v lásce naší jsme.

+++

Rytíři černého světa

nechtěli uznat žádné jiné
proto i když měli schopnosti a
poznání
každému tvrdili
že je jen to jedno
černé světlo.
Jednou přišla malá slepá holčička

a všem s radostí oznámila
je tolik druhů světla
copak nevidíte ?
Rytíři vytáhli své meče
a chtěli umlčet pravdu
a malá slepá holčička
7radostně prozpěvovala

červená,bílá,zelená,modrá,
žlutá,hnědá,oranžová
a její rudá krev rozkvetla

na bílém koberci
zelené louky.

L.Lopraisová

Svatý Benedikte, patrone Evropy, oroduj za nás

+++

Otče můj

**Otče můj milý
daruj mě chvíli
proměň mé vztahy
proměňuj strachy
netrestej mé nepřátele
proměňuj nás ve své Lásce skvěle.
Proměňuj prosím s Láskou celý svět
ať je nám lépe včera zítra hned
a za To Ti díky.**

Ladislava Lopraisová

+++

Zprávy: Duchovní život pro každého, se koná každé první pondělí v 17,00 hod., sv.Michal, Brno, Dominikánská.

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera O.P.v Brně, IČ: 70824118, Tel.: 737857272, TISK:OLPRINT, Brno, Upozornění: Veškeré texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu redakce a autorů. Bank. Spojení: ČS Brno -2024711359/0800, Konst.symb.:8, Var.s.: 2005, Název účtu: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera O.P., www.cormierop.cz, info@cormier.cz.
